

A mindent varró tû

Egyszer volt, hol nem volt, az óperenciás-tengeren is túl volt egy falu, amelyikben lakott egy nagyon gonosz ember. Nem mondom, más faluban is lakik gonosz ember, de ez mindnél gonoszabb volt. Volt neki vagy kilenc cselédje, akiket majd megnyúzott a munkával. De hogy, hogy nem, egyszer az egyik elérte, hogy nem nyúzta annyira, mint a többi. Annak adott egy kis málé földet is. Hej, de irigyelték ezt a többiek! Kitalálták, hogy beárulják a gazdának. El is mentek hozzá, aztán azt mondták neki:

- Hej, gazduram, ez az ember olyan tût tud hozni, amelyik magától mindent megvarr.

A gazda talán nem is törődött volna a beszéddel, de meghallotta a felesége. Az meg unta már a zsákfoltozást, merthogy sok volt a búza, hát sok zsák kellett. Így aztán addig-addig ösztökélte, hergelte az urát, míg az egy nap maga elébe hívatta a szegény embert.

- Hallod-e, te szegény ember, azt mondják, te olyan tût tudsz hozni, amelyik mindent megvarr. Ha ezt el nem hozod három nap alatt, rossz dolgod lesz!

- No, szegény fejem! A tût honnan vegyem? - búsulj el a szegény ember.

Mikor hazamegy, mondja a feleségének, csináljon neki tarisznyát, elmegy a tût megkeresni. Adott neki a felesége három hamuban sült pogácsát, aztán elindult a szegény ember. Azt gondolta, hogy a legközelebb levő városban megszerzi azt a tût, ha másképp nem, ellopja.

Ment, mendegélt, míg rá nem esteledett. Megéhezett, aztán hûvös is volt az idő, vékony volt a ruhája, hát széjjelnézett, hátha lát valami emberlakta helyet. Amint nézegetett összevissza, észrevett egy kis pislá fényességet. Egyenesen annak tartott. Éjfél tájban odaért egy kis házhoz, be is ment, de nem látott senkit. Leült a asztalhoz, aztán elővette az egyik pogácsát, eszegetni kezdte. Még jól se lakott, mikor rákiált valaki:

- Na, te jóllaktál, nekem is adjál, mert ha nem, megeszlek!

„Ennek fele se tréfa!” - gondolja az ember.

- Itt a pogácsa fele, gyere, edd meg! - avval odaadja a fél pogácsát.

De kinek adta oda? Hej, de szörnyûséges valami volt az! Se nem ember, se nem állat, mégis mind a kettõ, mert feje volt, lába volt. De milyen feje volt! Mint egy dézsa! Keze meg, mint két szénahordó rúd. a lába, mint egy-egy kútágas. De még ezenkívül farka is volt, annak a végén meg egy csapó. Megijedt az ember, de nem mutatta. Mikor a fél pogácsát odaadta, a szörnyeteg csak rávicsorította a fogát, és azt mondta:

- Ha ennyit asz, mindjárt meghalsz!

Szegény ember elszánta magát, mert azt gondolta, ha odaadja a egészet, hát éhen hal. Ha meg nem adja, õt eszi meg ez a szörnyeteg! Az még talán jobb volna. Aztán azt mondta:

- Nézzed, testvér, ah odaadom az egészet, nekem nem marad az útra, mert nekem nagy utam van. Érd be ezzel, ládd, én is beértem a felével!

Hej, bődült erre egyet a szörnyeteg:

- Hova akarsz menni, te ember?

- Nekem a mindent varró tût kell elvinnem a gazdámnak, mert ha el nem viszem a családomnak is meg nekem is végem van.

- Nekem így is, úgy is véged van, mert megeszlek. De a családotat sajnálom. Ha ideadod azt a pogácsát, és megígéred, hogy hozol nekem ilyen pogácsát egy szekérre vaólt, én odaadom neked a tût most mindjárt.

Hej, megörült a szegény ember! Ha így van, akkor ő nem hal meg, hanem még keres is ezen az üzleten valamit. Odaadta a két pogácsát, és ígért a szörnyűségnek még egy szekérrel, az meg elővette a tükör mögül a tût.

Éppen olyan volt az szemre, mint más tû. De hogy kipróbálja, nem csapták-e be, a szegény ember elhasította az ujjasát, ami úgyis rongyos volt. Hát alig fogja a kezébe a tût, meg is volt varrva menten. De hogy volt az megvarrva, ha azt látta volna, Julcsa néném, maga is kívánt volna egy olyan tût.

Közben reggel lett, felkelt a szegény ember, a tût jól eltette, és ment haza.

Még jóformán be se alkonyodott, már hazaért. Otthon aztán a feleségével összeszedetett minden rongyos ruhát, a tû egyből megvarrta. Hej, boldog volt az asszonyt is, hogy most már békét hagy a gazda az urának!

Reggel el is vitte a szegény ember a tût. A gazda felesége mindig talált valami varrnivaólt. De hát nem tudott annyit meg olyant találni, amit a tû percek alatt meg ne varrt volna.

No, marta az irigység a többieket, honnan meg hogyan szerezte meg ez a szegény ember azt a tût. El is mentek hozzá, elkezdtek kérdezzetni, az meg csak kacagott kicsiket, és hol ezt, hol azt mondta nekik. De mikor látta, hogy akármit mond, elhiszik, akkor így szólt:

- Nézzétek, én olyan hosszú útra mentem, hogy a feleségem egy szekérre vaól hamuban sült pogácsát sütött. Elindultam, aztán alig mentem fél éjszakáig, meg akartam hálni egy erdei kis házban. Ott megvendégeltek, és a tût adták a pogácsáért. Ha nem hiszitek, próbáljátok meg!

Bizony elhitték, hozzá is fogtak sütni az asszonyok. Elindult mindjárt egy szekér megrakva pogácsával. El is értek az erdőbe, a kis házba. Ott meg szörnyen éhes volt a szörnyeteg, elbődült, és egyszerre felfalt egy szekér pogácsát de mikor meglátta, hogy még két szekérrel van, lefeküdt, aztán elaludt.

No, várhatjátok, míg ez felkel! De ahogy elaludt, megindult a szél. Úgy fújt csak úgy recsegték-ropogtak a fák. Megijedtek az emberek, szaladva mentek hazáig. otthon meg szégyellték, hogy olyan ügyetlenek voltak, és nem kérték el a tût ők is. De még a szekeret és az ökrök is ott maradtak. A szörnyeteg másnap, mikor látta, hogy ott a tenger pogácsa meg a

nyolc szekér - mert az másnap, mikor látta, hogy ott a tenger pogácsa meg a nyolc szekér - mert az ökröket megették a farkasok -, elindult, és a gazdag ember háza előtt elkiáltotta magát:

- Hol van az a drága jó ember, aki nem felejtette el, mait ígért, hanem még meg is toldotta?

Hát éppen ott volt a szegény ember, fát vágott a konyhán. Kiment, és illendőképpen kezet fogott a szörnyűséggel. Az meg a zsebéből kivett egy kis tarisznyát, odaadta a szegény embernek, aztán azt mondta neki:

- Hallod-e, amiért bátor meg ügyes voltál, én ezt neked adom. Van benne annyi arany, hogy házat, földet vehetsz rajta. De több pogácsát ne hoz, mert megszárad, aztán kitörik benne a fogam.

Jó volt, hogy félték az emberek ettől a szörnyűségtől, mert ha meghallották volna, mit mondott a szegény embernek, elvették volna tőle az aranyat. Még meg is verték volna, amiért becsaptak őket. De így igen nagy becsbe került; házat, földet vett, jól éltek, ettek-ittak, mindig vígan voltak, míg csak meg nem haltak. Ha meg nem haltak volna, az én mesém is tovább tartott volna.